

περισσεύω

περισσεύω, ρ. [<αρχ. περισσεύω], περισσεύω· είμαι παραπανίσιος, δε χρησιμεύω πουθενά: «εγώ, που περισσεύω, μπορώ να φύγω;»·

- αν δεν περισσεύει, δε φτάνει, βλ. φρ. καλύτερα να περισσεύει παρά να μη φτάνει·

- καλύτερα να περισσεύει παρά να μη φτάνει, έκφραση με την οποία δικαιολογείται κάποιος, όταν έχει τη δυνατότητα να αγοράζει διάφορα τρόφιμα σε μεγαλύτερες ποσότητες από αυτές που του χρειάζονται και η έννοιά του είναι πως, για να χορτάσει κανείς πολύ καλά, θα πρέπει να αφήσει και κάτι από το φαγητό που τρώει·

- μονό δε φτάνει, διπλό περισσεύει, βλ. λ. [μονός](#)·

- στα καλάθια δε χωρεί και στα κοφίνια περισσεύει ή στο καλάθι δε χωρεί και στο κοφίνι περισσεύει, βλ. λ. [καλάθι](#)·

- στους δυο ο τρίτος περισσεύει, βλ. λ. δυο·

- φτάνει και περισσεύει, βλ. λ. [φτάνω](#)·

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας